

již před tímto zákonem a to výnosem ministerstva železnic z 1. července 1920 č. 1060 Pres. Tím nabyt tento výnos povahy předpisu obecně závazného ve služebních poměrech železničního zaměstnanectva a je proto výpověď daná zaměstnanci, při níž železniční úřad nezachoval postup nařízený v tomto výnose 1060/1920 (§ 3. č. 5 a § 17.) protiprávnou a proto bezúčinnou.

Je pravda, jak dovozuje dovolací žádost žalovaného státu, že i tehdy, nestala-li se v projednávané věci dohoda, nebo nesouhlasí-li s ní nebo s usnesením důvěrnického výboru příslušný železniční úřad, rozhodne na konec přece úřad sám, avšak — a to přehlíží dovolací žádost — dříve než může rozhodnouti, musí se pokusit sám nebo delegovaným funkcionářem ještě jednou o dohodu a rozhodnouti až pak, když i tento poslední pokus o dohodu se nepodařil (§ 17).

Tento předpis § 17. nebyl žádným z pozdějších výnosů ministerstva železnic, zejména výnosem č. 24.244-I/3, výnosem č. 27.342-Pres/5 a výnosem č. 58.319-pres/5 — ani změněn ani zrušen, naopak první výnos č. 1060/1920 byl jimi jen vysvětlován a důvěrnickým výborům 8-denní lhůtou k jejich vyjádření usnadněno konání jejich spolupůsobení při výpovědích a propouštění zaměstnanců (§ 3. č. 5 výn. 1060/1920) a proto je zbytečno zabývat se dále vývody dovolací žádosti, poukazujícími na změny tohoto původního výnosu výnosy pozdějšími.

Je nemístným hledati smysl předpisu § 17. v zákoně č. 330/21 Sb. z. a n. o závodních výborech ve výdělečných podnicích soukromých, protože tento zákon zavádí závodní výbory pro obor hospodářské činnosti soukromopodnikatelské, železné dráhy, jsouce podniky v první řadě v zájmu obyvatelstva, nestojí na této hospodářské zásadě a je to také zbytečným, protože předpis § 17. výnosu 1060/1920 je docela jasný.

Podobně je tomu i se zákonem č. 286/24 Sb. z. a n., který se týče omezení počtu zaměstnanectva ve veřejné správě a nuceného odchodu ze státní služby (§22 cit. zák.) za předpokladů uvedených v tomto zákoně, o takové zrušení služebního poměru však nejde ve případě tuto rozhodovaném.

Mylný je názor dovolací žádosti, že ustanovení výnosu č. 1060/1920 nutno považovati vzhledem k tomuto zákonu za zrušené, neboť výnosem tímto zřizuje se organizační činitel železničního zaměstnanectva a vymezuje se jeho působnost, toho však se zákon 286/24 Sb. z. a n. vůbec nedotknul.

Čís. 14195.

Ked' cudzozemská firma zavinením tuzemskej firmy bola nútená vyplatiť odškodné v cudzozemskej valute, má jej byť priznaný nárok proti tuzemskej firme na náhradu toho, čo bola nútená zaplatiť, v mene československej podľa kurzu z doby vzniku škody.

(Rozh. z 22. II. 1935 Rv III 1073/33.)

Žalujúca firma A. v Budapešti dala žalovanej tuzemskej zasielateľskej firme J. príkaz, aby dopravila pre firmu W. do Anglie tri vagóny vlny.

Zavinením žalovanej firmy J. sa stalo, že jeden vagón bol zamenený za vagón s menej cenným tovarom, ktorý došiel do Anglie. Firma W. domáhala sa na žalujúcej firme A. náhrady škody za dodanie vadného tovaru a medzi oboma firmami došlo k dohode, podľa ktorej žalujúca firma A. zaplatila 256,9,4 angl. funtov šterl. — Žalujúca firma domáhala sa žalobou náhrady škody, ktorú zavinením žalovanej firmy utrpela, medzi iným zaplatať týchto 256,9,4 funtov šterl. Medzi-týmny rozsudkom bolo pravoplatne vyslovené, že nárok žalujúcej firmy na náhradu škody je po práve. Čo sa týkalo výšky tejto náhrady stanovil ju v konečnom rozsudku súd prvej stolice sumou 57.812 Kč 80 h. Odvolací súd túto sumu snížil na 44.551 Kč 35 h. a uviedol medzi iných v dôvodoch: svojho rozsudku: Medzi žalobkyňou a firmou W. došlo k dohode, podľa ktorej sa žalobkyňa zaviazala ako odškodné zaplatiť firme W. 256,9,4 angl. funtov šterl. Toto je škoda, ktorú žalobkyňa utrpela z (čiastočne) nesprávneho dopravenia vlny. Žalovaná strana bola povinná škodu nahradiť v dobe jej vzniku a keď tak neučinila, ide klesnutie kursu funta šterl. na jej škodu. Žalobkyňa bola povinná a nútená v dôsledku omeškania žalovanej strany hore uvedenú škodu zaplatiť za žalovanú stranu, je preto táto povinná žalobkyni nahradiť škodu, ktorú táto týmto platením utrpela. Žalobkyňa uvedenú škodu zaplatila vo funtoch šterl. podľa kurzu 163 Kč, musí preto žalovaná v tomto kurze žalobkyni nahradiť ňou zaplatenú škodu a to v dôsledku klesnutia kurzu funta šterl. v tunajšej valute v sume, odpovedajúcej hore uvedenému kurzu.

Na jvyšší súd dovoláciu žiadosť zamietol a uvedol medzi iným v dôvodoch svojho rozhodku:

Právom prisoudil odvolací súd žalujúci straně náhradu škody v tuzemské měně, neboť žalující straně patří taková náhrada v československých korunách proti žalované jako tuzemské firmě a též bez porušení pravidel hmotného práva určil výši náhrady škody v zmíněných korunách podle kursu z doby vzniku škody. V této otázce poukazuje Nejvyšší soud na správné důvody odvolacího soudu, uvedené v napadeném rozsudku.

Čís. 14200.

Keď zamestnanec nemal celú týždennú prestávku 32 hodín, náležajúcu mu podľa § 4 zák. č. 91/1918 Sb. z. a n., musí mu byť práca, konaná v týchto — po zákone nezbytných — voľných obdobiach zaplatať, nech ju už konal z akéhokoľvek dôvodu, a bez zreteľa na to, či svoj nezbytný pracovný odpočinok žiadal alebo nie.*)

(Rozh. z 27. II 1935, Rv IV 87/34.)

Žalobe, ktorou domáhal sa žalobník, zamestnaný u žalovaného družstva ako výčapník, zaplatať práce prez čas, všetky tri stolice vyhoveľ, Na jvyšší súd z týchto dôvodov:

Nižší soudy zjistily způsobem, odpovídajícím zákonu a spisům, že žalobce neobdržel celou týdenní přestávku 32 hodin, náležející mu podle

*) Srovn. Sb. n. s. čís. 7611.